

Sestra HELENA, Marica ŠMOLC

Rođena: 8. siječnja 1937.
Prvi zavjeti: 11. svibnja 1958.
Umrla: 27. siječnja 2020.

Sestra Helena dugo je pobolijevala, ali je unatoč svim tim teškoćama vršila službe koje je još mogla. Samo zadnja dva dana svojega života bila je izrazito ovisna o drugima. Svidjelo se Gospodinu da je 27. siječnja u 2,20 sati pozove k sebi. Vjerna službenica Gospodinova sada može uživati zasluženi mir vječnosti.

Smirena, pribrana, spremna služiti, uvijek s osmjehom na licu i često s krunicom u ruci, ne žaleći se na trpljenja kojima je bila obdarena, takvu je pamtimo.

Rođena je u Pčeliću, selu nedaleko od Suhopolja, 8. siječnja 1937. godine, kao drugo dijete u obitelji Mate Šmolc i Julijane rođ. Györki. Krštena je u župnoj crkvi sv. Terezije Avilske u Suhopolju. Na krštenju dobila je ime Marica.

U sedmoj godini života pošla je u školu, ali već nakon dva mjeseca, zbog ratnih okolnosti, cijelo selo Pčelić moralo je odseliti u Suhopolje. I njezina je obitelj također odselila, a nakon godinu dana, kad su se prilike malo sredile, vratili su se svojoj kući. U tom je razdoblju u Suhopolju završila prvi razred osnovne škole. Iste je godine primila i Prvu sv. Pričest. Bio je to za nju najljepši doživljaj u djetinjstvu. Ostale razrede osnovne škole završila je u rodnom Pčeliću. U jedanaestoj godini primila je svetu Potvrdu.

Odrastajući, rado se družila s djevojkama svoje dobi, uvijek raspoložena i spremna za igru. Kao i većina njezinih vršnjakinja, voljela se lijepo obući. Nedjeljom i blagdanom, kada je odlazila u crkvu, svečanije se odijevala.

Jednom je u crkvi vidjela časnu sestru. Prisutnost ove sestre ostavila je na Maricu poseban dojam. Svidjelo joj se to. Počela je razmišljati kako bi mogla i ona postati časna sestra. Od toga je dana počela češće pohađati crkvu, iako je bila pet kilometara udaljena od njihove kuće.

Jednom prigodom posjetila je u Đakovu maminu sestru, s. Veroniku Györki. Svidjelo joj se u samostanu, poželjela je tu i ostati. Zbog toga se još više molila kako bi se i odlučila za ovaj put, ako bi to bila Božja volja. Roditelji su je podržavali u toj njezinoj želji. Napokon, zamolila je da bude primljena u samostan Milosrdnih sestara sv. Križa u Đakovu. Stigao je pozitivan odgovor i tako je 1953. godine došla u Đakovo.

Brzo se snašla u novoj sredini, osjećala se kao kod kuće. S radošću je prihvatila ovaj novi dom i ovakav način života.

Obradovala se kada je 1956. godine bila pozvana u postulat. Vrlo pažljivo slušala je pouke i trudila se biti revna u molitvi, ali i na svojim dužnostima. Radosno se pripremala za sljedeći korak u redovničkoj formaciji, za novicijat. Kod oblačenja dobila je ime sestra Helena i jako se veselila tom redovničkom imenu.

Nakon Prvih sv. zavjeta, koje je položila 11. svibnja 1958. godine u Đakovu, poslana je u novootvorenu bolnicu u Prištinu, na Kosovo. To je za nju bila sasvim nova sredina,

novi mentalitet, novi posao. Na mnogo toga trebalo se priučiti, a to nije bilo ni lako, ni jednostavno. Vedrina njezine naravi pomogla joj je da i ove izazove uspješno svlada.

I u ovim prilikama brzo se snašla. Zavoljela je svoju novu dužnost, dvorbu bolesnika. Sa svima je bila uljudna, srdačna i taktična. U tom vremenu, uz posao, završila je i srednju medicinsku školu. Već nakon tri godine bila je premještena u Dom starih u Perastu, u Crnoj Gori. I ovdje se brzo snašla. Zavoljela je sve njezinoj brizi povjerene korisnike Doma. Nastojala je dobrotom ublažiti njihove staračke teškoće. Nažalost, njezino se zdravlje brzo pogoršalo. Nakon poduljega liječenja i odmora, 1964. godine preuzela je brigu za vrt u Krapini, a od 1969. u Zagrebu na Vrhovcu, kasnije u Portu, na otoku Krku. Boravak u prirodi, i rad na svježem zraku, blagotvorno je djelovao, zdravlje se poboljšavalo pa je ubrzo mogla postupno preuzimati i druge dužnosti. U Krapini je pet godina vršila i službu sakristanke u Franjevačkom samostanu. U Zagrebu, kao i u Donjem Miholjcu, vrt je bio njezina radost. U vrijeme Domovinskoga rata došla je u Zagreb, na Vrhovac. Uz službu sakristanke vodila je brigu i za kućnu radionicu. Nakon Zagreba slijedio je Sušak gdje je sedam godina brižno i s puno ljubavi obavljala razne kućne poslove. Zbog ozbiljnijih zdravstvenih teškoća 2011. godine premještena je u Đakovo, u zajednicu starijih i bolesnih sestara, u Dom sv. Josipa.

Nikad nije bila besposlena. Rado je preuzimala službe u zajednici, primjerene njezinim snagama.

Iako je sestra Helena voljela raditi s bolesnicima i starcima, ipak je radosno vršila i svaku drugu njoj povjerenu dužnost. U svemu je bila uredna i točna. Zнала je dobro rasporediti vrijeme i, unatoč zdravstvenim poteškoćama, sve je poslove završavala na vrijeme. Imala je vedru narav pa je rado i često unosila radost u zajednicu.

Kao dobra i revna moliteljica, rado je boravila u kapelici. U svoje molitve i žrtve uključivala je ustrajno sve koji su se našli na njezinu životom putu.

Hvala ti, draga sestro Helena, na primjeru jednostavnosti i požrtvornosti. Tiho i samozatajno si prošla kroz ovaj život. Tvoja ljubav prema Bogu odražavala se u ljubavi prema bližnjima. Ta ljubav prema Bogu očitovala se i u tvojoj zauzetoj ljubavi u svakom poslu koji si zdušno i marljivo, sve do zadnjih dana života, vjerno obavljala. Nisi se štedjela ni onda kada je bilo jako zahtjevno. Hvala ti za svaku žrtvu i molitvu. Vjerujemo da si sretno prispjela u vječnu Domovinu. Zagovaraj nas kod Gospodina da i mi, poput tebe, ostanemo vjerne do kraja života. Počivaj u miru Božjem, u zajedništvu njegovih miljenika.

s. M. Jacinta Mandura

Sestra ANTONIJA, Matija KULIĆ

Rođena: 5. svibnja 1939.
Prvi zavjeti: 13. svibnja 1968.
Umrla: 30. siječnja 2020.

Dugo je trajala borba sestre Antonije s opakom bolešću. Točno u podne, u četvrtak 30. siječnja, dok je zajednica pozdravljala Gospu, ispraćena molitvom susestara i sestre M. Magdalene, svoje rođene sestre, pošla je sestra Antonija ususret Gospodinu, za kojega je dugi niz godina živjela, trpjela i radila.

Sestra Antonija rođena je 5. svibnja 1939. godine u selu Dugobabe, župa Brštanovo, kod Klisa, od oca Petra i majke Ive rođ. Pisac. Krštena je istog dana 1939. godine i na krštenju dobila je ime Matija. Rano djetinjstvo male Matije bilo je obilježeno stradanjima Drugoga svjetskog rata i nevoljama koje su ostavile bolna sjećanja. Obitelj je morala odseliti te su to, ratno vrijeme, proveli u jednom selu kod Vinkovaca. Po završetku rata vratili su se u svoje siromašno selo, bogato životom i radinim ljudima. Brzo su se prihvatili posla, tko je što mogao i znao pa se, inače prazna kuća koju su zatekli po povratku, napunila veselim dječjim glasovima. Otac se dva puta ženio. Iz prvoga braka ostalo mu je troje djece, a u drugom braku imao je desetero djece. Matija je bila treća po starini.

U školu je pošla 1946. godine i završila je četiri razreda. Nerado je učila, privlačili su je svi drugi poslovi. Nakon 4. razreda osnovne škole nije morala više ići u školu jer u njihovu selu nije bilo škole za više razrede. Tomu se radovala. Nije imala prilike pohađati ni vjeronauk, ali zahvaljujući tati, koji je kupio katekizam, djeca nisu ostala nepoučena. Sami su čitali i učili. Naučili su moliti i kronicu. Svaku su večer u obitelji zajedno molili. Iz katekizma je naučila molitve koje mora znati svaki katolik. Osobito rado molila je Gospinu kronicu. Moleći žalosna otajstva i razmišljajući o njima, znala je i zaplakati. Plakala je i dok je, čuvajući ovce, čitala Gospin plač. U Životopisu zapisala je kako se skrivala ako bi netko u to vrijeme naišao, jer nije željela da ju vide kako plače. Prvu svetu Pričest primila je 1951. godine. Zanimljivo, na dan Prve svete Pričesti roditelji su je pitali bi li voljela ići u samostan. Ona je odgovorila da bi, iako nije pravo znala što je to.

Živjelo se vrlo skromno. Imala je u Beogradu tetku koja je htjela roditeljima pomoći. Tako je 1952. godine uzela Matiju k sebi, da ju osposobi za život. Željela je tetka da Matija nastavi školu, ali se ona toga bojala. Osjećala se neobično u ovoj novoj sredini. O tome se nije usudila nikomu govoriti, da ne povrijedi dobrohotnu tetku. Mislila je da bi joj time pokazala veliku nezahvalnost jer ju je tetka htjela što bolje pripremiti za život. Sljedeće, 1953. godine, započela je izučavati krojački zanat i nakon tri godine uspješno ga je i završila. Brzo se zaposlila. Od 1957. godine sve do polaska u samostan radila je u poduzeću *Partizan*, kasnije *Beko*. Kad se malo udomaćila u ovoj gradskoj sredini, željela je pomoći roditeljima pa je 1963. godine, bez očeva pristanka, k sebi dovela svoju mlađu seku Mariju. Htjela je da i seka završi neku školu ili zanat. Ali, Bog je s njima imao drugačije naume. Već je 1964. godine Marija, sada naša sestra M. Magdalena, odlučila otići u samostan u Đakovo. Matija se ovoj sestrijoj odluci u početku protivila, jer je osjećala odgovornost za nju.

Te iste godine Matija je, na blagdan Duhova, primila svetu Potvrdu. Bio je to za nju veliki događaj. Nakon nekog vremena posjetila je seku u Đakovu. Susret sa samostanom dotaknuo joj je dušu. Pomislila je kako bi i ona mogla biti redovnica. Ova ju misao nije napuštala i nije joj dala mira. Za savjet pitala je svojega ispovjednika koji joj je mudro odgovorio: *Gvožđe se kuje dok je vruće!*

Razumjela je Matija ovaj odgovor i donijela je konačnu odluku. Napustila je radno mjesto i 2. rujna 1964. godine ušla je u samostan Milosrdnih sestara sv. Križa u Đakovu. U kandidaturi je nastavila koristiti ranije stečeno znanje i iskustva u šivanju. Šivala je i u vrijeme postulata, radosno iščekujući ulazak u novicijat. U postulatu je ustrajno molila da joj Gospodin pomogne okoristiti se svim milostima koje je u novicijatu čekaju. Govorila mu je često: *Gospodine, primi me ovakvu kakva jesam, a učini me onakvom kakvu me trebaš!* Na ulasku u novicijat dobila je redovničko ime sestra Antonija. Prve zavjete položila je 13. svibnja 1968. godine, u godini kada je Provincija slavila stogodišnji jubilej.

Nakon Prvih sv. zavjeta ostala je u Đakovu i radila godinu dana u šivaonici provincijalne kuće, a potom je prešla u šivaonicu novicijata u Đakovu. Ovdje je od 1969. do 1980. godine prenosila svoje znanje na mlađe generacije i tako pomagala u odgoju. Iz novicijata premještena je ponovno u šivaonicu provincijalne kuće gdje je ostala do 2001. godine. Računajući na napore rada, kao i na potrebu promjene, sestre poglavarice premjestile su je u Osijek. Kao sakristanka djelovala je u Župi sv. Josipa Radnika. Iz Osijeka je 2004. godine poslana u Porat, na otok Krk. I ovdje je vodila brigu za sakristiju. Tu je ostala sve do 2013. godine, odakle ponovno dolazi u Đakovo, u šivaonicu provincijalne kuće. Rado je i strpljivo šivala za potrebe sestara, ali već 2014. godine zdravlje joj se pogoršalo pa je do oporavka 2015. godine, zbog liječenja, boravila u zajednici bolesnih sestara, u Domu sv. Josipa u Đakovu. Čim bi se oporavila, vraćala bi se u šivaonicu i neumorno šivala, koliko su joj sile dopuštale.

Rado se zalagala za potrebe svoje zajednice u Domu majke M. Terezije. Trudila se oko zdravoga zajedništva. Požrtvovna, pobožna i iskrena. Znala se na dirljiv način, ponizno, pomiriti, kada je zbog naglosti, nehotice bio poremećen skladan odnos s nekom sestrom ili zajednicom. U poslu je bila izrazito štedljiva, uredna, uslužna i susretljiva. Koliko je odjeće sašila i pokrpalala, samo dragi Bog zna.

Zbog ozbiljnih zdravstvenih teškoća godine 2019. preselila se u Dom sv. Josipa, u zajednicu bolesnih sestara, gdje je polagano izgarala svijeća njezina života. Tu je sestra Antonija stekla bogato iskustvo patnje i predanosti u volju Božju.

Neka njezina patnja bude zalog svetosti svima nama koji smo još na putu.

Draga naša sestro Antonija, hvala ti za svaku žrtvu, za tvoje molitve, za uzor ustrajne borbe i za primjer strpljiva nošenja križa. Hvala ti za sve podrške i ohrabrenja u časovima umora, hvala ti za ljubav koju si iskazivala svakoj pojedinoj, kao i cijeloj zajednici. Vjerujemo da sada radosna i ushićena gledaš Boga licem u lice. Klanjaj mu se, slavi ga i moli za nas.

Raduj se u Bogu, draga sestro! I počivaj u njemu do slavnoga uskrsnuća!

s. M. Jacinta Mandura